

Budapesti Monteverdi Kórus

Kedves Éva!

/ 2011. október 15./

Mikor kijöttem a kórházból, még azt gondoltam, hogy az egész próbasorozaton részt tudok venni, aztán rá kellett jönnöm, hogy nem megy. Valahogyan majd csak kijövök ebből, és lesz hangom is (ami most alig van, pedig nem fáztam meg, remélhetőleg csak a gyógyszerek mellékhatása ez is). Az utazások már nem nagyon vonzanak, de visszajutni a Monteverdi basszusának közepére nagyon szeretnék.

Köszönöm kedves leveled és a kórustársak érdeklődését.

Szeretettel

Béla

Ma reggel, 2011. november 25-én meghalt Reviczky Béla, kórusunk énekes.

Nehezen hisszük el, és fájó szívvel fogadjuk el a tényt, hogy zengő hangja, bátorító mosolya, mély tudása és bölcs embersége nem gazdagíthatja tovább a Budapesti Monteverdi Kórust.

Mégis hálát adunk a jó Istennek, hogy Béla hosszú évtizedekig velünk volt, muzsikája, humora éltette együttesünket, igénye a szépre és jóra serkentette közös munkánkat.

Köszönet érte neki, szerető feleségének, Györgyinek, és kedves Családjának!

Emlékét mindnyájan megőrizzük!

Éva

Drága Györgyi, kedves Kórus!

Azt hiszem, igazán sosem fogjuk megtudni kit is vesztettünk el. Béla olyan szerény ember volt, hogy óriási tudása és embersége csak kevésszer nyilatkozott meg számunkra, hiszen a legtávolabb állt tőle, hogy tolaodjon avval. Az a sok minden, amit mégis kaptunk tőle, engedte sejtetni, milyen aktív tudás, a tudott dolgok iránti rajongás az, ami megcsillogtatta szemeit, mikor halkan erre vagy arra a dologra utalt, mindegyikünket megszégyeníto szabatossággal és pontossággal. Tudós volt ő egy művész szívével. Szeretettel és igaz tisztelettel gondolok Rá.

Drága Györgyi, engedd meg, hogy bánatodban osztozzunk, hátha Neked így egy kicsivel könnyebb. N. Gábor

#####

Kedveseim!

Nem azért nem írtam eddig, mert nem volt időm, hanem a fojtogató döbbenet megbénította. Egy hozzám nagyon közel álló kórustársat gyászolok, akit minden szempontból példaképnek tekintettem.

Azon kevesek közé tartozott (milyen fájó ezt a szót leírni: tartozott), aki zsigerből érezte és tudta a Mértéket és az Arányt. Nemes lelke, szerénysége, a tudás iránti alázata, elegáns humora, a társasági élet minden írott és íratlan szabályának ismerete, kedves mosolya, érezhető embersége nagy hiátust hagy maga után. S lám, van ami nem pótolható! A léte, a jelenléte, a fizikai valósága, nincs, elillant. Köztünk volt!

Köszönjük a sok élményt, a barátságot, a józanságot, a szeretetet, a férfias kedvességet, a szép hangokat, a nevetésre ingerlő perceket.

Isten Veled!

Nyugodj Békében!

Szorító fájdalommal osztozom drága családja gyászában: Kóbor András.

#####

Drága Monteverdisek!

*Advent kezdetén **Márai Sándor** szavait küldöm Mindnyájatoknak, és egyben köszönöm, hogy ennyi mély, baráti érzelmet tartalmazó levelet írtatok. Továbbítom őket Györgyinek és Gyermekének!*

Szeretettel, Éva

„Nagy Bátorság kell ahhoz, hogy egy ember fenntartás nélkül engedje szeretni magát. Bátorság, csaknem hősiesség. A legtöbb ember nem tud szeretetet adni és kapni, mert gyáva és hiú, fél a bukástól. Szégyelli, hogy odaadja, s még sokkal inkább szégyelli, hogy kiadja magát a másiknak, elárulja titkát. Azt a szomorú, emberi titkot, hogy szüksége van gyengédségre, nem tud megglenni nélküle.”